

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1998-05

V E T E R I N A I R   B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 98/05**

Uitspraak

in de zaak van

X

wonende te Y
appellant van een uitspraak
van 23 april 1998 van het
Veterinair Tuchtcollege (97/070)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 23 april 1998, verzonden op 29 april 1998, gegrond verklaard de klacht van A, wonende te Y (hierna te noemen klaagster), dat X, dierenarts te Y (hierna te noemen appellant), te kort is geschoten in de zorg die hij in zijn hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kater van klaagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen, en heeft op die grond aan appellant de maatregel van een berisping, als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990, opgelegd.

Appellant heeft bij beroepschrift, gedateerd 11 juni 1998 en op 17 juni 1998 binnengekomen bij het Veterinair Beroepscollege, beroep ingesteld tegen voormelde beslissing van het Veterinair Tuchtcollege.

Klaagster heeft bij schrijven van 12 juli 1998 op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 23 september 1998. Bij die gelegenheid heeft klaagster, bijgestaan door Z, haar zienswijze nader toegelicht. Appellant heeft medegedeeld niet aanwezig te kunnen zijn.

2. De vaststaande feiten

Het Veterinair Beroepscollege gaat uit van de volgende vaststaande feiten.

Appellant heeft op 6 juni 1997 de kater van klaagster omstreeks 11.00 uur behandeld in verband met een plasbuisverstopping. Klaagster heeft de kater omstreeks 12.00 uur opgehaald.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen, waarin appellant is aangeduid als beklagde, ten grondslag gelegd:

“6. In geding is of beklagde te kort is geschoten in de zorg die hij in zijn hoedanigheid van dierenarts had behoren te betrachten ten opzichte van de kater van klaagster, met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen.

7. Ten aanzien van de klacht dat beklagde onvoldoende nazorg heeft verleend door de kater in de toestand waarin hij verkeerde aan klaagster mee naar huis te geven, overweegt het College als volgt. Beklagde heeft verklaard dat hij de urinewegobstructie bij de kater van klaagster omstreeks 1 1:00 uur heeft behandeld door de brok gruis wat naar achteren te masseren en vervolgens eruit te laten plassen. Tevens heeft hij verklaard dat hij, omdat de urine iets te rood was, de blaas tot 1/3 heeft geledigd teneinde wat tegendruk te geven op een mogelijk nog bloed lekkende blaas. Voorts heeft hij gesteld dat, ondanks het feit dat de vrij rode urine extra aandacht van zowel beklagde als klaagster vergde en de kater nog wat suf was, hij het verantwoord achtte om de kater omstreeks 12:00 uur aan klaagster mee naar huis te geven. Het College is van oordeel dat de behandeling van de kater door beklagde niet getuigt van veterinair juist handelen, nu hij 1/3 deel van de blaasinhoud heeft achtergelaten, het bloedureumgehalte niet is bepaald en hij de kater geen infuus heeft toegediend. Wat daar ook van zij, het College is van oordeel dat beklagde, gezien de ernst van de aandoening waarvoor de kater was behandeld en gelet op het feit dat het dier net uit narcose was bijgekomen, de kater om 12:00 uur niet aan klaagster mee naar huis had mogen geven. Het College concludeert derhalve dat de klacht dat beklagde onvoldoende nazorg heeft verleend, gegrond dient te worden verklaard.

8. Het College is van oordeel dat, gelet op het geheel van feiten en omstandigheden, niet volstaan kan worden met een waarschuwing en dat derhalve een berisping zal worden opgelegd.”

4. De grieven

Door appellant is - samengevat - het volgende tegen de bestreden beslissing aangevoerd.

I. Appellant bestrijdt het gestelde in de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege onder het hoofd "Vaststaande feiten", dat de kater is overleden. Daartoe heeft appellant gesteld dat het overlijden van de kater niet is geverifieerd.

II. Appellant is het oneens met het in overweging 7 van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege gestelde. Het achterlaten van enige urine in de blaas van de kater, het niet bepalen van het bloedureumgehalte en het niet toedienen van een infuus mogen, gelet op de bevindingen die uit de anamnese en het onderzoek van de kater naar voren kwamen, niet als veterinair onjuist handelen worden gekwalificeerd.

III. Appellant is het oneens met het in overweging 7 van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege gestelde, dat hij de kater om 12.00 uur niet met klaagster had mogen meegeven. Met klaagster zijn afspraken gemaakt omtrent de nazorg, waaraan zij zich niet heeft gehouden.

5. Het verweer

Door klaagster is - samengevat - het volgende aangevoerd.

Ten aanzien van grief I: de kat is wel degelijk overleden. Zulks blijkt uit een -overgelegde - nota van het Dierencrematorium Amsterdam te Amsterdam. Aldaar kan eventueel nadere informatie worden verkregen.

Ten aanzien van grief II onthoudt klaagster zich van een reactie omdat zij terzake niet deskundig is.

Ten aanzien van grief III merkt klaagster op, dat de beslissing om de kater om 12.00 uur mee te geven onder de verantwoordelijkheid van appellant valt. Haar is niet medegedeeld dat de kater voortdurend toezicht behoefde.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. Het Veterinair Beroepscollege ziet zich in dit geding geplaatst voor de beantwoording van de vraag of het oordeel van het Veterinair Tuchtcollege, dat appellant onvoldoende nazorg heeft verleend aan de kater van klaagster en deswege tekort is geschoten in de zorg die hij in zijn hoedanigheid van dierenarts ten opzichte van dat dier had behoren te betrachten, in rechte stand kan houden.

Het Veterinair Beroepscollege zal de tweede en de derde grief van appellant eerst bezien.

2. Ten aanzien van de in die grieven van appellant bestreden overweging 7 van de aangevallen uitspraak wordt het volgende overwogen.

Het Veterinair Tuchtcollege spreekt daarin als zijn opvatting uit, dat de behandeling van de kater niet getuigt van veterinair juist handelen, nu appellant 1/3 deel van de blaasinhoud heeft achtergelaten, het bloedureumgehalte niet heeft bepaald en de kater geen infuus heeft toegediend.

In verband met de hiervoor weergegeven ondubbelzinnige bewoordingen van eerdergenoemde overweging 7, moet echter worden geconstateerd dat evenvermelde opvatting van het Veterinair Tuchtcollege niet - mede - ten grond-

slag ligt aan de door dat college opgelegde maatregel. Gelet immers op de zinsnede "Wat daarvan ook zij..." en op de omstandigheid dat de conclusie aan het slot van overweging 7 het verlenen van onvoldoende nazorg betreft en niet de behandeling van de kater, waarop genoemde opvatting betrekking heeft, kan de conclusie geen andere zijn dan dat de opmerking over de behandeling van de kater niet een dragende overweging in de aangevallen uitspraak is.

3. Gelet op hetgeen zo juist is overwogen en gezien de aard en de omvang van de toetsing in beroep van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege dient het Veterinair Beroepscollege allereerst te beoordelen of appellants handelen op het punt van de verlening van nazorg in overeenstemming is met de zorgverplichting die is omschreven in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a. van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990. Bij een negatieve beantwoording van die vraag dient vervolgens te worden nagegaan of de opgelegde maatregel als rechtens juist kan worden aanvaard.

4. Het Veterinair Tuchtcollege heeft zijn conclusie dat appellant onvoldoende nazorg heeft verleend, gegrond op het oordeel dat appellant, gezien de ernst van de aandoening waarvoor de kater was behandeld en gelet op het feit dat het dier net uit narcose was bijgekomen, het dier om 12.00 uur niet aan klaagster mee naar huis had mogen geven.

Het Veterinair Beroepscollege is op grond van de ter zake dienende feiten en omstandigheden, zoals deze uit de gedingstukken naar voren zijn gekomen, van oordeel dat niet kan worden staande gehouden dat appellant niet die nazorg heeft gegeven welke onder de gegeven omstandigheden uit veterinaire oogpunt geboden was.

Daarbij heeft het Veterinair Beroepscollege gelet op de aandoening van klaagster's kater, de aard van zowel de behandeling zelf als de bijbehorende verdoving, en op de omstandigheid dat het dier op 6 juni 1997 om 12.00 uur goed uit de hem toegediende verdoving was bijgekomen. Bovendien is het dier na thuiskomst op eigen kracht naar zijn rustplaats gelopen en hebben zich gedurende de twee en half uur nadat klaagster na thuiskomst nog bij de kater is gebleven, geen verontrustende verschijnselen voorgedaan. Uit deze feiten en omstandigheden volgt niet dat appellant in het kader van de door hem te verlenen nazorg kennelijk een verkeerde inschatting heeft gemaakt van mogelijke risico's welke aan het meegeven van de kater, vrijwel onmiddellijk nadat het dier uit de hem toegediende verdoving was bijgekomen, verbonden zouden kunnen zijn, of dat appellant in dat kader anderszins onzorgvuldig jegens het betrokken dier heeft gehandeld.

Met betrekking tot de stelling van klaagster dat haar, anders dan appellant heeft betoogd, zijnerzijds niet het advies is gegeven thuis op de kater te passen, wordt overwogen dat - ook als de feitelijke juistheid van deze stelling van klaagster al zou vaststaan - aan het niet expliciet doen van een dergelijke mededeling geen doorslaggevend argument kan worden ontleend om de nazorg in die mate onvoldoende te achten, dat kan worden gesproken van een tekort schieten in zorg, als bedoeld in eerdervermeld artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a.

5. In verband met het vorenoverwogene komt het Veterinair Beroepscollege tot het oordeel dat het beroep van appellant gegrond is en dat de aangevallen

uitspraak in aanmerking komt voor vernietiging. De eerste grief van appellant behoeft thans geen behandeling meer.

6. Tenslotte heeft het Veterinair Beroepscollege, gelet op de inhoud van de inleidende klacht, die betrekking had op het gehele handelen van appellant ten aanzien van klaagsters kater op 6 juni 1997, alsmede in aanmerking genomen dat, naar hiervoor is overwogen, het Veterinair Tuchtcollege eerder omschreven veterinaire bedenkingen tegen de behandeling (in engere zin) heeft daargelaten, aanleiding gevonden het desbetreffende onderdeel van de klacht niet onbesproken te laten en in te gaan op de vraag of hetgeen appellant heeft verricht in het kader van die behandeling in overeenstemming is met de hiervoor genoemde - wettelijke - zorgverplichting.

Ook in dit opzicht heeft het College geen grond kunnen vinden voor het oordeel dat appellant, gezien vanuit een oogpunt van verantwoord en zorgvuldig veterinair handelen, tekort is geschoten. Daartoe is weliswaar in overweging genomen dat kan worden getwist over het nut van het achterlaten van een deel van de blaasinhoud doch dat de handelwijze van appellant in dat opzicht niet onverantwoord is te achten. Voorts was het bepalen van het bloedureumgehalte en het toedienen van een infuus in de gegeven omstandigheden van dit geval niet geboden.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het Veterinair Beroepscollege zal de zaak zelf afdoen op na te melden wijze.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

- verklaart het beroep gegrond,
- vernietigt de uitspraak, waarvan beroep,
- wijst de klacht af.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mr H.C. Cusell, mr R.R. Winter dr A.A.M. Lubberink (dierenarts) en drs P.J. Goedhart (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M. Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 27 november 1998 door de voorzitter.

Secretaris

Voorzitter